

af den Grund ikke i den fremsatte Kritik af Lovforslaget om „Ulykkesforsikring for det danske Folk“.

Ligeledes skal Mindretallet, hvis Opfattelse af Forholdene i 1891 neppe ganske falder sammen med Flertallets, men hvortil der i Betænkningen gentagende vendes tilbage, afholde sig fra at komme ind paa det den Gang foreliggende Regeringsforslag.

Som det fremgaar af de Betænkelseheder, vi allerede tillod os at fremsætte i den i forrige Rigsdagssamling om denne Sag afgivne Betænkning, har Mindretallet dels ikke kunnet være Medforslagsstiller til enkelte af de nu foreslaaede Ændringer, dels fundet det rigtigt at stille Ændringsforslag paa de Omraader, hvor vi tro, at Lovforslaget bør forandres eller udvides.

Mindretallet har ikke kunnet vinde den Overbevisning, at det vil være heldigt eller rigtigt som Regel at lade Understøttelsen tilflyde den tilstadekomne i Form af en Kapitaludbetaling en Gang for alle, da det meget let vil gaa saaledes, at den tilstadekomne faar sin lille Kapital sat i et Foretagende, som af en eller anden Grund mislykkes, men imidlertid har slugt Kapitalen. Man tror derfor, at det i de allerfleste Tilfælde vil være i den tilstadekomnes eller hans efterladtes Interesse, at Regelen bliver den, at der for Forsørgelsesbeløbet indløbes Livrente, og at det kun bliver i særlige Tilfælde og med Arbejdsraadets Samtykke, at Pengesummen helt eller delvis udbetales. Under Hensyn hertil foreslaas en forandret Affattelse af § 9 (Ændringsforslag Nr. 30).

Flertallets Forslag om, at Arbejderne skulle ved Opflag holdes underrettede om, hvorvidt og hvorledes Forsikring er afsluttet af Arbejdsgiverne i Forbindelse med Forslaget om Indførelse af autoriserede Forsikringselskaber, udelukker ikke, at efterladende eller uvillige Arbejdsgivere forsømme at holde deres Arbejderforsikring i Orden og Arbejderen ved indtrædende Ulykkestilfælde mister Forsikringsbeløb i de Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren ikke er kapitalstærk nok til, at der kan søges Dækning hos ham. For at bøde paa dette Forhold, foreslaas Ændringerne under Nr. 37 og 38.

Men Mindretallet anser det ikke for forsvarligt at gennemføre en Ulykkesforsikring for Industriens og en Del af de større Haandværks Vedkommende, uden at Arbejderne ved de øvrige Haandværk samt ved Landbruget og Fiskeri samtidig sikres saa nogenlunde ved en i det mindste foreløbig Ordning. Det beroliger os ikke, at Flertallet ikke vil „foregribe Sagen“, „men holde Bejen aaben særlig for Landbruget og Søfarten“, thi Sagernes almindelige Gænge paa Rigsdagen giver os Grund til at frygte, at have vi først sikret Industriens og det store Haandværks Arbejdere ved en Lov som denne, saa kunne de foran omtalte Arbejdere i lange Tider komme til at vente efter en Forsørgelse efter Ulykkestilfælde for deres Vedkommende. Naar Flertallet mener, at Erfaringer bør indhøstes inden Lovgivningsmagten gaar videre, giver dette jo allerede Visshed for, at en Lov til Supplering af det foreliggende Forslag altsaa ikke kan ventes gennemført i nogen nær Fremtid, og Mindretallet kan heller ikke dele Flertallets Haab om, at Forslagets Begrænsning kan lette dets Gennemførelse. Tanken om, at saa mange, der burde med ind under Loven, forbigaa, vil dog sikkert haade i dette og det andet Ting øve sin Virkning, og Banstikighederne for Sagens endelige Løsning for disses Vedkommende bliver sikkert ikke færre ved at vente. Mindretallet foreslaar derfor allerede nu at give Spørgsmaalet en, om end kun foreløbig Løsning, og den ønskede Tid til at høste Erfaringer kan da indvindes, uden at det i en saa søkelig Grad kommer til at gaa ud over de vedkommende og uden at Sagen derved i nogen Maade foregribes.

I Henhold til disse Betragtninger stiller Mindretallet Forslag til et nyt Kapitel II., hvis nærmere Motivering forbeholdes (Ændringsforslag Nr. 42).

Et andet Mindretal (Harald Jensen og S. Jensen) har ikke kunnet overbevise sig om, at det Princip, hvorpaa nærværende Forslag hviler, er det rigtige, og kan i saa Henseende henvise til sin i Sjør afgivne Betænkning, der findes trykt som Bilag.